

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Και ο 'Αλβέρτος έδωσε στο Σαλθαίρ το σουγιαδάκι που είχε βρή μέσα στη σπηλιά.

ΧΙΙ

Την άλλη μέρα, καθώς ο Σαλθαίρ κι' ο 'Αλβέρτος έπι-
ναν το τσάι τους, τους ανήγγειλαν μια έπίσκεψη.

Κ' είδαν σε λίγο να μπαίνει μέσα ένας άντρας καμμιά
τριανταριά χρονών, μετρίου αναστήματος, μ' έξυπνα και
ζωηρά μάτια.

— Πέτρος Νευράκ, έπιθεωρητής της ασφαλείας, είπε ο
έπισκέπτης αυτοσυνιστώμενος. Μ' έστειλαν εδώ, συνεπεία
μιας μηνύσεως που υποβάλατε χθές το πρωί. Μου έμπιστεύ-
θηκαν το φάκελλο της υποθέσεως Ροσσάρ, τον μελέτησα
κι' έτσι περίπου ξέρω τί συμβαίνει.

Ο έπισκέπτης μιλούσε γρήγορα, με φράσεις σύντομες,
κυττάζοντας πότε τον Σαλθαίρ και πότε τον ανηψιό του.

— Περιμένω όμως από σας, έπρόσθεσε, να μου πείτε ο-
λες τις λεπτομέρειες.

Ο αστυνομικός από την πρώτη στιγμή είχε κερδίσει την
έμπιστοσύνη, τόσο του Σαλθαίρ, όσο και του ανηψιού του.
Έτσι, δεν έδιστασαν να του εκθέσουν λεπτομερώς όλα τα
γεγονότα, χωρίς να παραλείψουν ούτε την ελάχιστη λε-
πτομέρεια.

Εκείνο που προκάλεσε περισσότερο απ' όλα την προ-
σοχή του Νευράκ ήταν η έπίσκεψις του 'Αλβέρτου στην
Κακή Σπηλιά.

— Δεν θα ήταν καθόλου άσκοπο, είπε, να πάμε να την έ-
πισκεφθούμε κ' οί τρεις μαζί. Μονάχα να φροντίσουμε να
πάρουμε ένα καλό σχοινί κι' ένα φανάρι.

.....
"Εφυγαν κ' οί τρεις από το Βαλπριβά κατά τη μια το
άπόγευμα.

Ο ουρανός ήταν γκριζος και προχωρούσαν σιωπηλοί,
άποφεύγοντας να κάνουν θόρυβο.

Σ' όλο το δρόμο, ο αστυνομικός δεν έπαυε να κυττάζει
πίσω και γύρω σ'α να φοβόταν μήπως τους παρακολουθού-
σε κανείς.

"Επειτ' από αρκετής ώρας πορεία, τέλος, στάθηκαν
μπροστά στον γρανίτινο θόλο που, σάν ρυγχος άνοιχτό, έ-
δειχνε την είσοδο της σπηλιάς.

— Από δω αρχίζει η κατηφορική στοά, είπε ο 'Αλβέρ-
τος. Έδώ, άριστερά, σ' αυτό το κούφωμα, είδα χθές την
πελώρια σαλαμάντρα.

Και σκαρφαλώνοντας στην πέτρα που βρισκόταν στην
είσοδο, κύτταξε μέσα στο κούφωμα.

— Η σαλαμάντρα δεν είναι σήμερα εδώ, είπε.

— Έμπρός! είπε τότε ο Νευράκ. "Ας μη δισταζουμε...
"Ας ανάψουμε το φανάρι κι' ας αρχίσουμε να κατεβαί-
νουμε...

"Επειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν 'Αλβέρτο, τὸν ρώτησε:

— Προτιμάτε να μῶ πρώτος;

— "Αν θέλετε, θά σᾶς ακολουθήσω.

Και, καθώς ο Σαλθαίρ τους κύτταζε και φαινόταν άνα-
τοφάσιτος, ο αστυνομικός είπε:

— Κύριε Σαλθαίρ, νομίζω πὸς είναι προτιμότερο να μεί-
νετε σεις εδώ. "Ετσι θά έχουμε κάποιον πίσω μας... "Αν
φανή κανένας, φωνάχτε μας άμέσως.

Ο κτηματίας δέχτηκε την πρότασι αυτή κι' ο Νευράκ
μπήκε πρώτος, με το φανάρι του στο χέρι, ακολουθούμενος
άπό τὸν 'Αλβέρτο.

Τὸ γλυστερὸ ἔδαφος τοὺς ὑποχρέωνε νὰ προχωροῦν πο-
λὺ ἀργά, βῆμα-βῆμα.

— Έδῶ, εἶπε ὁ 'Αλβέρτος μόλις προχώρησαν λίγο, ἀνα-
κάλυψα τὸ σουγιά που σᾶς ἔδειξα.

"Όσο προχωρούσαν, ἡ κατηφορία γινόταν πὸς ἀπότομη,
τόσο που ἀναγκαζόντουσαν νὰ πιάνωνται ἀπὸ τὰ τοιχώ-
ματα.

Σὲ λίγο ὁ Νευράκ στάθηκε καὶ εἶπε:

— Αναρωτιέμαι ἂν εἶνε φρόνιμο νὰ προχωρήσουμε πα-
ρακάτω, γιατί ἂν ὁ δρόμος γίνεται πὸς γλυστερὸς, θά μᾶς
ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ τὸν ξανανέβουμε.

Καὶ συγχρόνως ἐφώτισε μετὸ φανάρι του τὴν ὀροφή τῆς
στοᾶς. Τὰ δυὸ πέτρινα τοιχώματα ἔσιμιγαν ἐκεῖ καὶ σχη-
μάτιζαν, σὲ ὕψος τεσσάρων μέτρων ἀπὸ τὸ κεφάλι τους,
μιά γωνία πολὺ ὀξεῖα. Ὁ 'Αλβέρτος γύρισε τὸ κεφάλι του
καὶ ξαφνιάστηκε πολὺ ἀπὸ τὸ βάθος στοῦ ὀποῖο εἶχαν προ-
χωρήσει κιόλας. Ἡ εἴσοδος τοῦ ὑπογείου μόλις διακρινό-
ταν στὴν ἄλλη ἄκρη, πολὺ ψηλά.

— "Ας προσπαθήσουμε νὰ προχωρήσουμε ἀκόμη, εἶπε ὁ
νέος. Τὸ σπουδαῖο εἶνε νὰ μὴ γλυστρήσουμε...

Καὶ ὁ Νευράκ ξανάρχισε νὰ προχωρῆ προφυλακτικά.

Λίγα μέτρα πὸς μακρῦα, ἔκανε μιά παρατήρησι:

— Μοῦ φαίνεται πὸς διακρίνω μιά γυαλιστερὴ ἐπιφα-
νεια, ἐπάνω στὴν ὀποία καθρεφτίζονται ἡ λάμπεις τοῦ φα-
ναριοῦ. "Ασφαλῶς, θά εἶνε νερό.

Τὸ ἔδαφος γινόταν ὀλενα καὶ πὸς ὕγρὸ, μὰ ἡ κατηφο-
ρία δὲν ἦταν πειὰ ἀπότομη ὅσο πρὶν καὶ ἡ στοὰ φάρδαινε.

— Ναι, εἶνε νερό, εἶπε ὁ Νευράκ.

Καὶ, πράγματι, ἔπειτ' ἀπὸ μιά στιγμή βρέθηκαν σὲ μιά
μικρὴ λιμνούλα τῆς ὀποίας δὲν μπορούσαν νὰ προσδιορί-
σουν τὸ βάθος. Ὁ δρόμος μπροστά τους ἦταν ἐλεύθερος,
γιατί μιά λουρίδα γῆς προχωροῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τὴ λίμνη
καὶ τὸ τοίχωμα.

— Θά ἤθελα νὰ μάθω τὸ βάθος αὐτῆς τῆς λίμνης, εἶπε
ὁ Νευράκ.

Μὰ καθὼς εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, τὸ νερὸ τῆς λιμνούλας
ταράχτηκε καὶ μιά ράχη μαύρη, στενὴ καὶ μακρῦα παρου-
σιάστηκε.

Τραβήχτηκαν ἀμέσως πίσω τρομαγμένοι κι' ὁ Νευράκ
ἔβγαλε τὸ περιστροφὸ του. Μὰ ἡ μαύρη ράχη χάθηκε πάλι
μέσα στοῦ νερό, που ξανάγινε γαλήνιο.

— Θά εἶνε τὸ φριχτὸ ἔρπετό, που εἶδα χθές στὴν εἴσοδο
τῆς σπηλιάς, εἶπε ὁ 'Αλβέρτος.

Μπροστά τους, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῆς λίμνης, ἡ ὑπό-
γειος στοὰ ἐξακολουθοῦσε καὶ τοὺς τραβοῦσε, γιατί λίγα
μέτρα πὸς πέρα φαίνονταν ν' ἀλλάζει κατεύθυνσι.

— Θά προχωρήσουμε περισσότερο; ρώτησε ὁ Νευράκ.

— Ἡ κατηφορία δὲν εἶνε πειὰ τόσο ἀπότομη, εἶπε ὁ 'Αλ-
βέρτος. Σᾶς ἀκολουθῶ.

Διέσχισαν χωρὶς μεγάλη δυσκολία τὸ στενὸ πέρασμα ἀ-
νάμεσα ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ τὴ λίμνη κι' ἔτσι βρέθηκαν ἀπὸ
τὴν ἄλλη μεριά.

Ἡ στοὰ, ὄχι μόνο ἦταν τώρα λιγώτερο ἀπότομη, ἀλλὰ
καὶ λιγώτερο γλυστερὴ. Σὲ τεσσάρων μέτρων ἀπόστασι
ἀπὸ τὴ λίμνη, ἡ στοὰ ἔστριβε καὶ βρέθηκαν ἔξαφνα μπρο-
στά σ' ἕνα εἶδος τεραστίας ὑπογείου σάλας.

Ἡ πρώτη παρατήρησις πο ὕ ἔκαναν κ' οἱ δυὸ τοὺς ἐξά-
φνισε πολὺ. Αὐτὴ ἡ σάλα δὲν ἦταν ἐντελῶς σκοτεινὴ. Ἀπὸ
πάνω τους, ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς βράχους τῆς ὀροφῆς φιλτρα-
ρίζονταν ἕνα δυνατὸ φῶς μὸς κι' ἔτσι μπόρεσαν νὰ ὑπολο-
γίσουν ὅτι ἡ ὀροφή αὐτῆ τῆς σάλας ἦταν σὲ ὕψος δεκα-
πέντε μέτρων ἀπὸ τὸ κεφάλι τους.

Ἐπίσης αὐτὴ ἡ σάλα ἦταν ἡ κατάληξις τῆς στοᾶς που
εἶχαν ἀκολουθήσει καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ἄλλη ἔξοδο. Εἶχαν
φτάσει στοῦ τέλος τῆς ἐξερευνησεῶς τους.

Ἡ περιφέρεια τοῦ πέτρινου τοιχώματος τῆς σπηλιάς που

άνυψωνόταν σχεδόν καθέτως είχε διάμετρο έκατό μέτρων περίπου και την άκολουθήσαν εξετάζοντάς την πολύ προσεκτικά.

Σε λίγο ένα αντικείμενο στο έδαφος τράβηξε την προσοχή τους. Ο Νευράκ τὸ πήρε στα χέρια του.

— Ένα δόντι! φώναξε.

Από τις διαστάσεις του, τὸ δόντι αὐτὸ φαινόταν πὸς ἀνήκε σε κάποιο ζῶο πὸν θὰ ἦταν πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ ἄνθρωπο.

Εξέτασαν προσεκτικὰ τὸ έδαφος γύρω κι' έπειτα ἀπὸ λίγο ἀνακάλυψαν κι' ἄλλα ὄστᾶ, μερικὰ πλευρὰ μικρὰ και στρογγυλά και λίγο πὸν πέρα ένα κρανίον μικρὸ σαν παιδιοῦ.

— Θὰ εἶνε ὁ σκελετὸς κάποιου γάτου, εἶπε ὁ Νευράκ. Ἄς τὸν πάρουμε!

Ἀφοῦ έψαξαν στήν περιφέρεια τοῦ σπηλαίου, έψαξαν και στέ κέντρο του, κι' ἐκεῖ έκαναν μιὰ ἀνακάλυψη πὸν τοὺς ξάφνιασε.

Ἀνάμεσα σε δυὸ ἀπὸ τις πέτρες τοῦ εἰδάφους, διέκριναν ένα τσεκούρι, με μακρυὰ λαβή, ὅμοιο μ' αὐτὰ πὸν χρησιμοποιοῦν οἱ ξυλοκόποι. Διητηρεῖτο σε πολὺ καλὴ κατάστασι, ἂν κ' ἡ κόψι του εἶχε σκουριάσει.

Οἱ δυὸ ἄνδρες κυττάχτηκαν κ' ἡ ἴδια ἐρώτησις ἦρθε στα χεῖλη τους.

Ποῖος νὰ έφερε αὐτὸ τὸ τσεκούρι ἐδῶ; εἶπε τέλος ὁ Νευράκ.

Κι' έπειτα ἀπὸ λίγο ἐπρόσθεσε:

— Ἄς τὸ πάρουμε μαζί μας. Εἶνε περιττὸ νὰ χασομερᾶμε περισσότερο. Ὁ θεῖος σας θ' ἀνησυχῆ.

Ἄκολουθήσαν πάλι τὴ στοὰ και διέσχισαν με προσοχή τὸ στενὸ πέρασμα πὸν χωρίζε τὴ λιμνούλα ἀπὸ τὸν τοῖχο. Τοὺς έμενε τώρα νὰ σκαρφαλῶσουν τὴ γλυστερὴ κατηφοριὰ πὸν τοὺς χωρίζε ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

— Ἄνεβῆτε πρῶτος, εἶπεν ὁ Νευράκ στὸν Ἀλβέρτο. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ και ἂν γλυστρήσετε θὰ σᾶς συγκρατήσω. Ὁ μόνος κίνδυνος εἶνε μέσα σ' αὐτὴ τὴ λιμνούλα, τῆς ὁποίας ἀγνοοῦμε τὸ βάθος.

— Μὰ εἰσεῖς; παρατήρησε ὁ Ἀλβέρτος.

— Ὅταν θὰ φθάσετε ἀπάνω, μοῦ πετᾶτε τὸ σκοινὶ κι' αὐτὸ θὰ με βοηθήσει ν' ἀνέβω κι' ἐγὼ.

Ὁ νέος ἀκολούθησε αὐτὴ τὴ συμβουλή και σε λίγο κατὰλαβε, ὅτι ὁ σύντροφός του δὲν εἶχε ὑπερβάλει τις δυσκολίες πὸν τὸν περίμεναν.

Ὁ Νευράκ εἶχε κρατήσει τὸ φανάρι. Αὐτὸς εἶχε πάρει τὸ τσεκούρι και μετάνοιωνε τώρα πὸν δὲν εἶχε τὰ χέρια του ἐλεύθερα.

Στὴ μέση τοῦ δρόμου γλύστρησε και παρ' ὄλες τις προσπάθειες πὸν κατέβαλε γιὰ νὰ κρατηθῆ στο έδαφος, κατρακύλησε κι' έβγαλε μιὰ κραυγή. Ὁ Νευράκ έτρεξε ἀπάνω του, έκοψε ἔτσι τὴ φόρα πὸν εἶχε πάρει ὁ νέος κατρακυλώντας, μὰ έχασε ὁ ἴδιος τὴν ἰσορροπία του κι' έπεσαν κ' οἱ δυὸ κάτω. Συγκρατήθηκαν ὡστόσο σ' ἑνὸς μέτρου περίπου ἀπόστασι ἀπὸ τὴν λίμνη πὸν φαινόταν έτοιμη νὰ τοὺς καταπιῆ.

Τὰ ρούχα τους ἦσαν καταλερωμένα, τὰ χέρια τους γεμάτα λάσπη κι' ὁ Νευράκ, θλέποντας μπρὸς στα πόδια τους τὸ τσεκούρι πὸν ὁ Ἀλβέρτος τὸ εἶχε παρατήρησει πέφτοντας, κατὰλαβε ἀπὸ ποῖο κίνδυνο εἶχαν ξεφύγει.

— Θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ φωνάξουμε στὸν κ. Σαλθαῖρ νὰ μᾶς βοηθήσει, πρότεινε ὁ ἀστυνομικὸς. Θὰ μπορούσε νὰ προχωρήσει ἀκίνδυνα τέσσερα - πέντε μέτρα στὴ στοὰ. Ἐκεῖ ἡ κατηφοριὰ εἶνε ἀσήμαντη.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Ἀλβέρτος. Ἐχετε δίκη. Θὰ τὸν φωνάξω.

Κι' ἄρχισε νὰ φωνάζει: «Θεῖε! Θεῖε!»

Περίμεναν, ἀνήσυχτοι, ἀπάντησι. Μὰ ὁ Σαλθαῖρ δὲν ἀπαντοῦσε...

Ὁ Ἀλβέρτος ξαναφώναξε.

Τέλος ἡ φωνὴ τοῦ Σαλθαῖρ, πολὺ δυσκολογνώριστη ὅμως, τοὺς ἀπάντησε ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ σπηλαίου και διέκριναν τὴν σιλουέττα του πὸν διαγραφόταν μες' στο τετράγωνο τοῦ φωτὸς πρὸς τὸ ὁποῖο στρεφόντουσαν τὰ βλέμματά τους.

Ὁ Νευράκ ἐξήγησε στὸν οἰκοδεσπότη τί περίμεναν ἀπ' αὐτὸν και τὸν εἶδαν νὰ προχωρῆ θῆμα πρὸς θῆμα στο ὑπόγειο.

— Δὲν πρέπει νὰ προχωρήσει πολὺ, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς με οἰγανὴ φωνὴ στὸν Ἀλβέρτο, και φώναξε στὸν Σαλθαῖρ νὰ σταθῆ και νὰ τοὺς πετάξει τὸ σκοινὶ, συγκρατούμενος συγχρόνως με τὸ ένα χέρι του ἀπὸ μιὰ πέτρα.

Ἔτσι κι' ἐγινε και οἱ δυὸ ἄνδρες, χωρὶς μεγάλη δυσκολία, πιάστηκαν διαδοχικὰ ἀπὸ τὸ σκοινὶ, πὸν τὸ κρατοῦσε ὁ Σαλθαῖρ και κατάρθωσαν ν' ἀνεβοῦν ἀπάνω και νὰ θγοῦν ἐξω, στο φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἐκεῖ, ὁ Νευράκ πρόσεξε ὅτι ὁ Σαλθαῖρ φαινόταν πολὺ κατσοφιασμένος και τὸν ρώτησε:

— Μήπως συνέβη τίποτε κατὰ τὴν ἀπουσία μας;

— Ναι, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἦμουν μάλιστα έτοιμος νὰ σᾶς φωνάξω.

— Τί συνέβη;

— Δὲν εἶμαστε μόνον ἐδῶ.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; Μήπως εἶδατε κανέναν;

— Ὅχι, μὰ ἄκουσα θορύβους πὸν δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν καμμιά ἀμφιβολία. Ὡστόσο τίποτε δὲν μοῦ ἀποδεικνύει πὸς ἦταν ἄνθρωπος τὸ πλάσμα πὸν περιφερόταν ἐδῶ γύρω μας.

— Μὰ ἐξηγηθῆτε. Τί ἀκούσατε;

Ὁ Σαλθαῖρ φαινόταν πολὺ ἀνήσυχος. Τὸ ὄπλο του έτρεμε στα χέρια του και τὸ διεύθυνε πρὸς τὸ θράχο πὸν θρισκόταν πάνω ἀπ' τὴν εἴσοδο τοῦ ὑπογείου.

— Νὰ, εἶπε. Λίγη ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμή πὸν μ' ἀφήσατε, ἔνας θόρυβος πὸν ἀκούστηκε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου στο θράχο, τράβηξε τὴν προσοχή μου. Μὰ δὲν τοῦ έδωσα καμμιά σημασία... Μὰ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν...

Μὰ στάθηκε ἔξαφνα κι' ἀπλωσε τὸ χέρι του. Μιὰ πέτρα μεγάλη σαν κεφάλι ἀνθρώπου κυλοῦσε πρὸς τὸ μέρος τους ἀπὸ ψηλά και ἀσφαλῶς θὰ τοὺς πετύχαινε ἂν δὲν χτυποῦσε σε μιὰ ἄλλη πέτρα και ἄλλαζε ἔτσι κατεύθυνσι.

Πρὶν ἀκόμα ὁ Σαλθαῖρ συνέβη ἀπὸ τὴν συγκίνησί του, ὁ Νευράκ εἶχεν ὀρμήσει μπροστά, πηδώντας μπρὸς ἀπ' τις πέτρες και σκαρφαλῶσε σ' ένα μεγάλο θράχο...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή μιὰ ἄλλη μεγάλη πέτρα κατρακύλησε στὴν κατηφοριὰ, χωρὶς, εὐτυχῶς, νὰ πετύχει κανένα.

Ὁ Νευράκ εἶχε δὴ τὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχεν ἀποσπασθῆ ἡ πέτρα αὐτὴ... Κοντὰ τῆς θρισκόταν μι' ἄλλη τεραστία πέτρα, ὕψους δυὸ μέτρων, θράχος σωστὸς, πὸν ἂν κυλοῦσε κι' αὐτὴ κάτω, θὰ συνέτριβε ἀσφαλῶς τὸν Σαλθαῖρ και τὸν ἀνεπιό του.

Ἐβγαλε μιὰ φωνή, τοὺς ἐγενεψε νὰ πᾶνε κοντὰ του και τοὺς εἶδε νὰ τρέχουν πρὸς αὐτόν. Ἐπειτα ἔμεινε με τὰ μάτια καρφωμένα σ' αὐτὴ τὴν πέτρα, τὴ σχεδὸν μετέωρη ἐκεῖ πάνω, στο ἴδιο μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχαν γλυστρήσει κ' ἡ ἄλλες δυὸ. Με τις γροθιές σφιγμένες, προσπαθώντας νὰ συγκρατησῆ τὴ συγκίνησί του πὸν τὸν ἐμπόδιζε νὰ σκεφθῆ λογικὰ, έσκυψε και πήρε τὸ ὄπλο τοῦ Σαλθαῖρ ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἐπειτα περίμενε μερικὲς στιγμὲς και, κύριος πειὰ τῶν νεύρων του, τοὺς ἐξήγησε:

— Βλέπετε αὐτὴ τὴν πέτρα ἐκεῖ πέρα; Ἐκεῖ ἴσως κρύβεται ὅλη ἡ ἐξήγησις τοῦ μυστηρίου. Πρέπει νὰ τὴν δοῦμε.

(Ἄκολουθεῖ)

Τραβήχτηκαν ἀμέσως πίσω τρομαγμένοι κι' ὁ Νευράκ έβγαλε τὸ περιστροφὸ του.